

Sygn. akt V U 1242/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Rosłoń

Protokolant: Irena Prochowicz

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy A. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania A. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 5 czerwca 2013 roku

Nr (...)

Oddala odwołanie.

sygn. akt V U 1242/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 czerwca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w zw. z ustawą z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.) odmówił A. Ż. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 1 września 2011 r. Podstawą tego rozstrzygnięcia było orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 28 maja 2013 r., która ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy w związku z zaistniałym wypadkiem.

Wnioskodawczyni wniosła odwołanie od powyższej decyzji. Zakwestionowała ustalenia organu rentowego w przedmiocie stanu zdrowia, wskazała, że nie może dźwigać, schylać się, a każda zwiększona aktywność ruchowa powoduje zaostrzenie dolegliwości i intensywny ból. Ponadto odwołująca szczegółowo przedstawiła przebieg swojej choroby, a następnie leczenia i rehabilitacji.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wnosił o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

Odwołanie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r., nr 167, poz. 1322 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Z kolei zgodnie z art. 17 ust. 1 cytowanej ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tego świadczenia oraz jego wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

W myśl art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) niezdolną do pracy w rozumieniu tej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Wnioskodawczyni A. Ż. urodziła się (...). Z zawodu jest sprzedawcą - kasjerem. Pracowała m.in. jako kasjerka, pracownik ds. produkcji, opiekunka, woźna, sprzątaczką, sprzedawczyni. Obecnie nie pracuje. W dniu 1 września 2011 r. doznała wypadku przy pracy spowodowanego przeciążeniem fizycznym. Z powodu silnego bólu kręgosłupa szyjnego, barków oraz kończyn górnych leczona była w poradni neurologicznej. W związku z chorobą pobierała zasiłek chorobowy, a następnie w okresie od 10 czerwca 2012 r. do 27 lutego 2013 r. miała przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego (akta ZUS).

Decyzją z dnia 5 czerwca 2013 r. – obecnie zaskarżoną - (...) Oddział w B., po rozpoznaniu wniosku A. Ż. z dnia 18 stycznia 2013 r. odmówił przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu decyzji wskazał, iż w orzeczeniu z dnia 28 maja 2013 r. komisja lekarska ZUS uznała, że nie jest ona niezdolna do pracy (akta ZUS).

W związku z powyższym w celu ustalenia czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy zarobkowej oraz czy ta niezdolność ma związek z wypadkiem przy pracy, a tym samym zweryfikowania orzeczeń wydanych przez lekarza orzecznika oraz komisję lekarską ZUS, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu neurologii (k. 11).

Po analizie akt sprawy, przeprowadzeniu badania podmiotowego i przedmiotowego w dniu 7 sierpnia 2013 r., biegła sądowa rozpoznała u A. Ż. dyskopatię szyjną C5-C6 i C6-C7 z zespołem bólowym, bez ucisku na korzenie nerwowe oraz bez istotnego upośledzenia funkcji układu ruchu. Stwierdziła, że rozpoznane schorzenie nie czyni badanej całkowicie bądź częściowo niezdolną do pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu opinii wskazała, że u odwołującej występuje nieznaczne ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego, bez cech objawów uciskowych i ubytkowych ze strony obwodowego układu nerwowego, a zgłaszane przez ubezpieczoną dolegliwości mogą mieć podłoże nerwicowe. Biegła ponadto podała, że stan zdrowia opiniowanej uległ poprawie i może ona pracować zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami (k. 17-18).

W ocenie Sądu bez wątplenia wnioskodawczyni cierpi na określone schorzenie, jednakże o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do

pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01.12.2000 r., II UKN 113/00, OSNP 2002/14/343). W ocenie biegłej wskazane w rozpoznaniu schorzenie, na które cierpi odwołująca, nie daje podstawy do orzeczenia niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

A. Ż. zgłosiła zastrzeżenia do opinii wskazując, że nie uwzględniła ona dokumentacji medycznej zawartej w aktach organu rentowego, również z wcześniejszego okresu. Jednocześnie podała, że wydana opinia jest ogólnikowa, niepełna oraz zawiera nieprawdziwe stwierdzenia, nie znajdujące potwierdzenia w stanowiskach innych specjalistów (k. 23-25).

W odniesieniu do powyższych zarzutów biegła podtrzymała dotychczasową opinię wskazując, że obecny stan zaawansowania choroby występującej u wnioskodawczyni nie powoduje niezdolności do pracy zgodnie z poziomem posiadanych przez nią kwalifikacji. Biegła sądowa stwierdziła, że badana nie może wykonywać ciężkiej pracy fizycznej, polegającej między innymi na podnoszeniu ciężarów. Niemniej jednak niniejsze nie wyklucza podjęcia zatrudnienia przy innych, lżejszych pracach. Zdaniem biegłej stan zdrowia odwołującej uległ poprawie, a w związku z tym nie ma konieczności poddania się zabiegowi operacyjnemu (k. 33).

Wnioskodawczyni nie zgodziła się z biegłą sądową i zarzuciła, że opinia uzupełniająca jest pełna sprzeczności, nie uwzględnia całej dokumentacji medycznej, a przede wszystkim nie odpowiada na liczne jej zarzuty. Tym samym wniosła o powołanie nowego biegłego neurologa (k. 37-38, 42).

Na rozprawie w dniu 7 listopada 2013 r. (k. 51), Sąd oddalił powyższy wniosek, uznając, że stanowi on polemikę z opinią biegłego sądowego. Ponadto, zgodnie z ukształtowanym już orzecnictwem, Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (wyrok SN z 19 marca 1997 r., II UKN 45/97).

Orzekając w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się na ocenie stanu zdrowia dokonanej przez biegłą sądową. Zdaniem Sądu opinia biegłej neurolog jest fachowa, obiektywna, wszechstronna, należyte uzasadniona i z tych powodów zasługuje na uwzględnienie. Należy dodać, że biegła legitymuje się wiedzą medyczną z zakresu schorzeń rozpoznanych u odwołującej, doświadczeniem zawodowym, a także znajomością zasad orzecznich, w tym art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest zatem wystarczający, aby zostało na nim oparte orzeczenie Sądu. Podnoszone zastrzeżenia stanowią jedynie subiektywne odczucia odwołującej. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 października 1999 r., II UKN 158/99 stwierdził, iż: „rozbieżność między twierdzeniem strony zainteresowanej wynikiem sprawy /przyznaniem prawa do renty/, a opiniami biegłych lekarzy sądowych, których logiczność i udokumentowanie to nie budzi zastrzeżeń nie uzasadnia ani wzywania tych biegłych na rozprawę w celu ich przesłuchania, ani dopuszczania innych dowodów niewskazanych przez stronę, ani też powtarzania lub uzupełniania postępowania dowodowego.”

Opinia została wydana po przeprowadzeniu badań oraz analizie przedłożonej dokumentacji. Stwierdzone schorzenia zostały wyczerpująco opisane, a ostateczne wnioski opinii logicznie uzasadnione.

Wskazać ponadto należy, że przy orzekaniu o niezdolności do pracy Sąd bierze pod uwagę szereg elementów, nie tylko stan zdrowia ubezpieczonego, koniecznym jest również uwzględnienie poziomu jego kwalifikacji, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego. Biorąc zatem pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanych prac, poziom wykształcenia i wiek należy uznać, że A. Ż. nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Zważywszy na specyfikę oceny dowodu z opinii biegłych, która wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, a kontroli dokonuje jedynie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, z uwzględnieniem

kryteriów poziomu wiedzy biegłych, podstaw teoretycznych opinii, sposobu motywowania sformułowanych w opinii stanowisk oraz stopnia stanowczości wyrażonych ocen, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania opinii biegłych w niniejszej sprawie.

W pełni podzielając ustalenia i wnioski opinii Sąd uznał, że A. Ż. nie udowodniła istnienia u niej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a stwierdzenie tej przesłanki stanowiło warunek konieczny nabycia prawa do renty.

Z tego też powodu odwołanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc.